



FULL PARROQUIAL

Sant Andreu de Tona

CELEBRACIONS LITÚRGIQUES

Els dies feiners, a les NOU del matí, **Missa ferial**, a la capella fonda.

Dijous dia 22,
Santa Maria Magdalena, apòstola. Festa.



Magdalena penitente (El Greco, Worcester)

Dimarts dia 23,
Santa Brígida, religiosa. Patrona d'Europa. Festa.

Dissabte dia 24,
A les SET del vespre, **Missa de vigília**, a l'església gran.

Diumenge dia 25,
Sant Jaume, apòstol. Patró d'Espanya. Solemnitat.

A les DEU del matí, **Missa matinal al Santuari de Lurdes.** I a 1/4 d'UNA del migdia, **Missa Solemne**, a l'església parroquial.

El papa proposa que l'oració del mes de juliol sigui pel diàleg i l'amistat en les situacions difícils.

Un text poc conegut de la Carta de Sant Jaume. Escrita en un grec excel·lent, s'adreça a cristians provinents del judaisme i del paganisme que viuen en ciutats de cultura hel·lenista. Conté moltes exhortacions morals. Sembla que vol corregir desviacions pròpies de comunitats que han exagerat unilateralment l'ensenyament de Pau, fins al punt de descuar la dimensió pràctica i social de la fe, i d'oblidar el lligam entre el culte i la vida.

Dominar la llengua Jm 3, 1-12

«Germans meus, no us poseu tots a fer de mestres. Tingueu per cert que nosaltres, els mestres, serem jutjats amb més rigor, ja que tots ensopeguem sovint. I si algú, parlant, no ensopega mai, vol dir que és un home perfecte, capaç de dominar tot el seu cos. Quan posem la brida a la boca dels cavalls perquè ens obeeixin, podem governar tot el seu cos. Fixeu-vos també en les naus: encara que siguin grans i les empenyin vents forts, amb un petit timó el pilot les governa cap on vol. Igualment la llengua, que és un membre ben petit del cos, es gloria de grans coses. Mireu com un foc de no res encén un bosc molt gran. I la llengua és un foc, tot un món de malícia; és un més dels membres del cos, però fa impur tot el cos; inflama la roda de la vida i al final és inflamada per l'infern. Els homes han domat i domen tota mena de bèsties salvatges i d'ocells, de rèptils i d'animals marins, però no hi ha home capaç de domar la llengua: és un mal que no es domina, va plena de verí mortal. Amb la llengua beneïm el Senyor, el nostre Pare, i amb la llengua maleïm els homes, fets a imatge de Déu. D'una mateixa boca surten benedicció i maledicció. Germans meus, no convé pas que sigui així. ¿Poden rajar pel mateix forat de la font aigua dolça i aigua amarga? ¿És que una figuera, germans meus, pot fer olives, o una parra, figues? L'aigua dolça no pot pas sortir d'una font salada.»

SEMBRADORES

En l'evangeli de Joan, la samaritana és la dona que discuteix amb Jesús. No és en sentit estricte el que es considera una dona exemplar. En canvi, és una dona no convencional que ha tingut fins a cinc marits. Potser per això Jesús l'escolta i estableix amb ella una relació propera que evoluciona en un crescendo fascinant: ella pregunta contínuament i apuja l'aposta, quasi provocant-lo. Ell entra en el joc i li respon perquè la respecta, fins que, al final, es revela a ella com el Messies. Samaritana és també el femení de samarità, entès com l'habitant de Samària, un poble considerat impur, a qui els hebreus despreciaven i que, en canvi, Jesús descriu com a bo, caritatiu i compassiu amb l'enemic ferit en l'evangeli de Lluc.



Crist y la dona samaritana, obra de Stefano Erardi exposada al National Museum of Fine Arts, Valletta, Malta.

Per nosaltres, les "samaritanes" són dones que estan fora del sistema, que són capaces de fer-se preguntes i de deixar-se interpel·lar, que saben parlar als homes i que estan obertes a l'altre, al que és nou i al futur. Són les que necessiten veritat, no certeses pre-cuinades, són emprenedores, intel·ligents, poc convencionals, directes i no submisses.

Aquí parlem de dones així, esperits lliures i deserts que van desafiar les opressions de la cultura dominant i afirmaren la pròpia independència pagant les conseqüències de llurs idees, d'una perseverància que es percebia com una falta. Figures femenines amb una notable càrrega de trencament que, en canvi, han estat sembradores en l'Església i la societat.

Com Hildegarda, monja sàvia i poderosa, consellera de papes i emperadors que, hàbilment es va enfrontar amb jerarquies eclesiàstiques del segle XII i un mil·lenni després va ser declarada doctora de l'Església; o com Mary Ward, pionera de principis

del segle XVII, acusada d'heretgia, empresonada, a qui es van reconèixer les virtuts heroiques quatre segles més tard. Algunes d'elles han tingut una existència intrincada i transgressora, i s'han revelat carregades de valor per viure el seu destí sense descarregar el seu pes en les espatlles d'altri, com Etty Hillesum que va morir en un camp d'extermini nazi; o Dorothy Day, avui considerada una mena de "consciència radical" de l'Església catòlica americana del segle XX. Simone Weil, filòsofa, mística i activista, va sembrar fecundes llavors en el camp dels drets inalienables; de la mateixa manera que per a l'ecumenisme ho va fer Margarita Moyano, la més jove dels vint-i-tres auditors del Concili Vaticà II.

Tractar això novament no és solament un exercici literari. Perquè sobre algunes d'elles encara hi ha resistències, especialment sobre les modernistes. I perquè alguns dels problemes que han plantejat, -el diàleg entre home i dona o la relació entre esperit i ciència-, exigeixen una nova reflexió transversal i, potser, més extensa i generalitzada.

Extret de l'editorial del suplement mensual Donne Chiesa Mondo, publicat a l'Osservatore Romano, diari oficial de la Santa Seu, en el número 70, del passat mes de juny, i editat a la revista Vida Nueva en el número 3.228 (19 al 25 de juny 2021). També es pot consultar a www.osservatoreromano.va.

INTENCIONS DE MISSES

Diumenge dia 18, a les deu del matí, per l'Agustí Romera Rodríguez en el 3er aniversari, i pels difunts de la família, i pels esposos Josep Molist Blasi i Carme Auferil Almató en el 4art aniversari. **A 1/4 d'una del migdia**, per en Miquel Farré Costa, per M. Carme Verdaguer Cirera, per la M. Carme Molera Oliva i la seva iaia Carme Aguilar Nuri, i pels esposos Joan Vilaseca i Àngela, en el 45è aniversari.

Dilluns dia 19, per la Fulgència Mena Montalvo.

Dimarts dia 20, per en Ramon Solé Conca.

Dimecres dia 21, per l'Ernest Pladevall Santaugini.

Dijous dia 22, pels difunts de la parròquia.

Divendres dia 23, per la Maria Victoria Calleja Hipolito.

Dissabte dia 24, per en Pere Roquet Jordà.

Diumenge dia 25, a les deu del matí, pel poble.

A 1/4 d'una del migdia, pels esposos Maria Roqueta i Josep Sardà, i per en Ramon Bartrina i la Maria Sayós.